

Derfor vil jeg også godt sige til skatteministeren, at det vel er rigtigt, at man ikke skal være for smålig i administrationen af skattelovene, ment på den måde, at når der er små idrætsklubber, skal de også have mulighed for at fungere. Det er rigtigt, at hvis kravene til kontrol både det ene og det andet sted er meget stærke, kan det nok give nogle af dem problemer. Man skal ikke overtræde loven, men man skal nok tænke sig om, når man administrerer. Det er så ikke hos skatteministeren, men det er selvfølgelig ude i systemet, i Told og Skat osv., at dette ligger.

Er sandheden ikke, at man ved at lytte til idrætsorganisationerne og få den dialog, der tidligere i dag har været nævnt, kan få løst en masse af de her problemer? Jeg vil gerne opfordre ministeren til, at man tager den dialog løbende, og at man løser problemerne, efterhånden som de opstår.

Venstre og De Konservative – i al fald De Konservative tror jeg, det var – efterlyste tidligere i dag klarere regler. Det er da udmærket, men man skal bare vide, at sandheden er, at jo klarere regler, der kommer, jo flere enkeltsager kommer der. Sådan vil det altid være, for nogle afgørelser vil alligevel altid bygge på et skøn, og grænsetilfælde og skøn vil så give anledning til en lang diskussion, hvor nogle naturligvis vil føle sig trådt på. Og dér vil jeg så også godt sende det signal til skatteministeren: Er der tvivl, er der en begrundet tvivl, så lad det dog komme idrætsfolket til gode!

Det betyder ikke, at jeg nu står og opfordrer skatteministeren til bare at brase derudad for at overtræde alle de love, der findes. Det er ikke det, jeg siger, men jeg siger: I tvivlstilfældene – og dem er der vel nogle af – så se dog lidt positivt på, at idrætten dog får den virksomhed og de muligheder, der skal være.

Til slut vil jeg godt sige, at den nye vejledning vil er mere folkelig, end den tidligere var. Men et af problemerne er, at reglerne er så mange og så omfattende, at de kan være svære at finde ud af for mennesker, der er aktive, og som bestemt ikke er gået ind i en idrætssammenhæng, fordi de var lovkyndige. Så det er klart, at der kan være nogle problemer.

Derfor mener jeg også, at ministeren skal være meget opmærksom på, at man stadig væk skal kunne forklare sig og være aktiv i sin forklaring af de her regler. Det må ikke være sådan, at nogle føler sig snydt, fordi de ikke har kunnet forstå nogle regler, der nok har været

klare, men som har været forklaret på en måde, så vi almindelige mennesker måske ikke helt forstod dem.

Omvendt må ingen bringes i en situation, hvor de, fordi de ikke forstod reglerne, kommer i klemme. Derfor kan folkeliggørelsen af de her regler i virkeligheden godt være en af de gode veje til at fjerne mange af de myter, der selvfølgelig også er i idrætsverdenen omkring de dér regler.

Så lad os få hoveddebatten til efteråret; lad os se venligt på idrætten også i tvivlstilfældene, og lad os så i øvrigt glæde os over, at der er så stor enighed om, at idrætten skal have det godt. Det har alle sagt i dag, og det betyder vel ikke, at ingen mener det. Men man bliver selvfølgelig altid bange, når man i en politisk debat i Folketinget oplever, at alle partier vil gå op og gøre det så godt for en speciel gruppe, for det ender jo så af og til med, at der ikke sker et suk alligevel, fordi alle bare har dræbt det hele i velvillighed. Det må helst ikke ske i denne sammenhæng.

I øvrigt skal jeg slutte med at sige, at vi naturligvis – det vil ikke undre – stemmer for den dagsorden, vi er medforslagsstillere til.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

For ganske få måneder siden behandlede Folketinget et forslag her i salen om at forbyde ungemennesker at gå med aviser, ugeblade osv. Regeringens begrundelse for, at det var et særdeles godt forslag, var bl.a., at der var alt for mange ulykker og skete alt for mange skader, når unge mennesker drog ud med de her ugeblade og aviser i nærområder osv.

Det kunne jo unægtelig have været ret interessant, hvis regeringen havde antaget det samme synspunkt, når man diskuterer idrættsliv, for så havde regeringens konklusion nok været, at man skulle søge at begrænse idrættslivet så meget som overhovedet muligt; for er der et sted, der sker mange skader, er det i idrættslivet.

Men gudskelov er det ikke det, der er sket her i dag. Gudskelov har vi haft en debat, hvor alle stort set har sagt ja til en stor, aktiv idrætssektor. Og det er vel, fordi vi ikke kan sige så meget dårligt om det at dyrke idræt både på eliteplan og også folkeligt.

Når man ser på det dagsordensforslag, som er fremsat, er der jo også umiddelbart konsensus om politikken over for idrættslivet. Men det mener Dansk Folkeparti ikke der er. Vi mener, at vi i dag reelt har set, at der er forskel på